

dige Afskrivninger, og ofte klyngede man sig for længe til det Haab, at der atter skulde komme pludselig Opgang i Værdierne. Paa Grund af de springende Konjunkturer, de uklare Afsætningsmuligheder og usikre Forhold i det hele taget var det meget vanskeligt at vurdere Værdierne, saa naar Skønnet i mange Tilfælde i saa ringe Grad kom til at svare til det endelige Resultat, maa det i Sandhedens Interesse indrømmes, at paa det daværende Tidspunkt kunde der med nogen Ret regnes med Muligheder, som Udviklingen senere har vist kun var gyldne Drømme.

Disse Forhold i Forbindelse med, at det maa erkendes, at Ledelsen i mange af de store, nystiftede Selskaber ikke var Opgaven voksen, og at de, der havde Ansvaret, i nogle Tilfælde har vist blind Tillid, saaledes at Regnskab og Status ikke er blevet kritisk nok undersøgt, har bidraget mere end noget andet til, at Forholdene kunde udvikle sig, som de gjorde.

Heri er der nu sket en fuldstændig Forandring; den alt for overdrevne Optimisme er afløst af Nøgternhed, ja, hos mange af sort Pessimisme. Men ogsaa det sidste er meget skadeligt, thi uden at der vises forstandig Tillid, vil det blive meget svært at komme ud af de vanskelige Forhold.

Naar der ses hen til, hvor godt den store Stamme af vore Erhvervsvirksomheder har staaet den vanskelige Krise igennem, et Forhold, man ofte synes at overse, har man et Bevis for, at Ledelsen der har været klog og fremsynet, hvilket borger for en sund og stabil Udvikling i Fremtiden.

I denne Forbindelse kan det maaske have Interesse at nævne, at de private danske Bankers Afskrivninger af Statistisk Departement for Aaret 1921 er opgjort til henved 92 Mill. Kr. og for 1922 til henved 282 Mill. Kr., hvoraf 212 Mill. Kr. falder paa Landmandsbanken. Til Sammenligning kan jeg anføre, at de svenske Bankers Afskrivninger, ifølge den af den svenske Bankinspektion afgivne Beretning, for de samme Aar androg henholdsvis 149 Mill. Kr. og 393 Mill. Kr. For Norges Vedkommende har jeg ikke de nøjagtige Tal, men ogsaa der gaar Tallene op i flere Hundrede Millioner Kroner; i Oktober Maaned i Aar var ifølge en officiel Redegørelse fra Norges statistiske Centralbureau 21 Aktiebanker undergivet offentlig Administration i Henhold til den norske Lov af 23. Marts 1923. Saa vi adskiller os i den Henseende kun derved fra vore Broderlande, at vi taler

og skriver mere derom end disse. En Ændring heri vilde ikke gøre vort Samfund Skade.

Det vil være Opgaven at forme de fremlagte Lovforslag saaledes, at man skaber den størst mulige Betyggelse for Publikum uden at gribe saa stærkt ind i Selskabernes indre Forhold og frie Udvikling, at det vilde skade Erhvervslivet. Herom haaber jeg, der vil være Enighed.

Jeg vil gerne tilføje, at vi har adskillige Virksomheder, der vel er i god Fremgang, men som dog endnu maa betragtes og behandles som Rekonvalescenter; man bør medvirke til deres Helbredelse og ikke vedtage Lovbestemmelser, der vil slaa dem ihjel, og heller ikke ved utidig og uberettiget Kritik og Mistænkeliggørelse forhale eller forhindre det Saneringsarbejde, der nu er i god Gang.

Med disse indledende Bemærkninger vender jeg mig til de enkelte Lovforslag og vil begynde med *Aktielovforslaget*.

Den nuværende Aktielov er blevet mødt med nogen Kritik, idet det herved bl. a. er anført, at dens Indhold ikke er saa omfattende som Kommissionsudkastet af 1910 eller som de større Aktielovkodifikationer som f. Eks. den svenske Aktieselskabslov. At dette i nogen Grad er rigtigt, maa vist erkendes, men om det i og for sig er saa stor en Fejl, er en anden Sag. Aktieselskabsformen og de Rammer for Aktieselskabers Dannelse, Virken og Ophør, som man opstiller, skal omfatte og passe for Selskaber af højest forskellig Størrelse og Art og maa derfor — hvis der skal gives Erhvervslivet gode Eksistens- og Udviklingsmuligheder — nødvendigvis være af en meget rummelig Karakter uden alt for mange Detailforskrifter. Dette har været Princippet for den nugældende Aktieselskabslov, og dette Princip er fastholdt i det foreliggende Forslag.

Blandt de nye Bestemmelser, Lovforslaget om Aktieselskaber indeholder med Hensyn til Tilvejebringelsen af Selskabernes Kapital, skal jeg fremhæve, at Minimums-Aktiekapitalen — i Overensstemmelse med Ønsker fra Erhvervskredse — i Lovforslagets § 4 er foreslaaet forhøjet fra 5 000 Kr. til 10 000 Kr., hvad der under Hensyn til den stedfundne Nedgang i Pengenes Købeevne vist ikke kan siges at være nogen særlig betydelig Forhøjelse. Den i samme Paragraf optagne Bestemmelse om, at Aktier ikke maa udstedes til Underkurs, er vist i sig selv ogsaa saa naturlig, at den blot behøver at nævnes.

For at betrygge Aktietegnere — dette